CULISE

MIRELA PACIUGĂ

— Azi vei sta lîngă mine, vierme!

Se cherchelise rău Bătrînul. Zăcea în cutia din dosul scenei, horcăind din vreme în vreme. Căzuse de pe scaun şi nu mai reuşea să-şi ridice hoitul înecat în grăsime. Ochii mici, înconjuraţi de cearcăne violete, între care atîrnau pleoapele, carne vie, nu altceva, se mijeau în direcţia mea. Nu cred că mă vedea, îmi auzise doar paşii, veneam să-i spun că sala e plină, oamenii aşteaptă. I-aş mai fi spus că, de fapt, cei din sală aşteaptă de foarte mult timp, unii de o viaţă.

— Ajută-mă, vierme! E timpul! bolborosi Bătrînul, agăţîndu-te cu o mînă de masă şi cu cealaltă de braţul meu. S-a ridicat cu greu pe scaun.

— Hai, adu-o pe micuţă, draga de ea! Ba nu, să bem mai întîi!

Palma întinsă se tîrî de-a lungul mesei spre sticla cu vin roşu. Turnă în pahare. Îmi făcu onoarea să toarne în pahare şi să ciocnească.

— Sănătate, hă, hă! Sănătate! horcăi el a rîs. Vierme...

Probabil îl incînta cuvîntul. Pentru mine nu avea nici o importanţă cum îmi spunea.

Am înghiţit lichidul şi am pornit spre dulăpior. Îmi tremurau mîinile. Am scos cu grijă husa transparentă. Balerina, albă ca varul, atîrna în legături. Am desprins-o din hamuri şi am purtat-o în braţe pînă lîngă Bătrîn. Nu era foarte grea, dar gîfîiam cînd am rezemat-o de masă. Nu ştiam ce trebuie să se întîmple mai departe.

M-a dat afară.

Cînd m-a chemat înapoi, Balerina îşi încălzea articulaţiile. Faţa i se colorase uşor, la fel şi braţele şi tot trupul, atît cît se vedea de sub rochia albastră, vaporoasă. Bătrînul stătea pe acelaşi scaun, ştergîndu-şi degetele nefiresc de lungi pe o zdreanţă jegoasă. A trîntit ceva în sertarul mesei şi mi-a făcut semn să mă apropii.

— Du-o pe scenă, a mîrîit surd.

Acum n-a mai fost nevoie să o car în braţe. M-a urmat docilă. S-a aşezat în mijloc, ghemuită şi a aşteptat. Am fugit pe schela de deasupra cutiei să reglez luminile. Am aprins un reflector albastru, unul roşu, unul portocaliu peste lumina albă, foarte puternică. Pe scenă era dimineaţă. Am ridicat

cortina.

În faţa ochilor avizi, mugurul crud de carne prindea viaţă sub valurile blînde de muzică. A tresărit mai întîi, pîrînd să adoarmă din nou pentru vecie, apoi iar, mai puternic. Şi-a înalţat palmele deasupra capului ca o întrebare dacă a sosit sau nu vremea, braţele îmbrăcate în voalul albastru s-au arcuit spre lumină aşteptînd un semn de recunoaştere. Încet, s-a ridicat pe vîrfuri, îmbobocind. O piruetă timidă s-a continuat cu alta, apoi cu alta, din ce în ce mai înalte, învîrtejind corola albastră a rochiei. Cînd floarea fantastică a fost deschisă pe deplin, balerina a fost un fluture ascuns în floarea albastră. Fluturele a zburat, a fost un prim salt, o primă desprindere de parchetul prăfuit. Apoi altele şi altele... A fost floare. Fluture şi izvor a fost mai tîrziu, în lumina amiezii revărsată din reflectoare, a fost chiar lumina şi aerul uşor obosit al serii, aerul serii, leneş şi dulce.

Am lăsat cortina. Nu aplauda nimeni. La noi în sală nu se aplaudă. Oamenii sînt prea întorşi spre ei înşişi, prea încordaţi să-şi prindă sunetul de cristal al sufletului stîrnit de mişcarea Balerinei, prea recunoscători Balerinei ca s-o tulbure cu plescăituri dizgraţioase.

Am scos-o de pe scenă, era la fel de proaspătă ca la început, îi simţeam amintirea mişcărilor în muşchii subţiri ai braţului, şi încă ceva, ceva nou, nu-mi dădeam seama ce. Cînd deschideam uşa mi-am amintit că se împotrivise, nu voia să plece de pe scenă.

— Repede, repede! a horcăit Bătrînul, îngrozitor de palid.

A smuls din sertarul mesei două transfuzoare, şi-a înfipt acele în venele de la încheieturile coatelor în timp ce eu făceam acelaşi lucru cu Balerina. Fără să ştiu ce fac. Sîngele se întorcea pulsînd vesel prin tuburile transparente. Trupul Balerinei îmi atîrna din ce în ce mai greu în braţe, nu i-am privit faţa, ştiam că păleşte cu aceeaşi nuanţă cu care culoarea revenea în obrajii buhăiţi ai Bătrînului.

Bătrînul încerca să-şi bandajeze încheieturile însîngerate. I le-am legat eu strîns, pînă ce braţele i s-au învineţit.

— Ai văzut ce frumos sînt? a moţăit. Ce frumos sînt...

I-a căzut capul pe masă şi a adormit.

Au trecut secole.

Cineva a bătut la uşă. I-am deschis. Bătrînul ridicase capul de pe masă şi privea tulbure.

— Ce vrei... vierme? a mîrîit îngăduitor fără să vadă nimic.

Tocurile înalte au clănţănit sec pe podea, silueta suplă a fulgerat întunericul cutiei.

— Am venit să o cumpăr pe Balerină. Vreau să lucreze pentru mine. **Numai** pentru mine. Cît?

Nu am înţeles de ce vorbea cu mine şi mi-am sucit gîtul spre Bătrîn. Nu ştiam dacă adormise din nou. Nu dădea nici un semn că ar fi treaz, deşi „numai”-ul se lovea încă sonor de pereţi.

Am scos-o din nou pe Balerină, am sprijinit-o de masă, acelaşi ritual.

Ea, cea care voia s-o cumpere. S-a aplecat asupra trupului inert, cu ochii căscaţi larg, a privit faţa Balerinei.

I-am întins transfuzoarele fără să-i spun nimic, cuvintele fugiseră înspăimîntate dintre noi, muriseră şi zăceau printre gunoaiele din cutie. N-a avut nevoie de ajutor, i-am admirat dexteritatea, ca de pe altă planetă.

Au trecut ani.

În loc să se coloreze, pielea Balerinei a devenit şi mai albă, iar peste cîteva clipe a început să se crape cu pocnete mici. Îi priveam ţintă podul palmei, n-am vrut nici acum să-i văd faţa, podul palmei s-a crăpat ca pămîntul ars de secetă, pielea s-a scorojit, din ce în ce mai uscată şi a început să se scurgă.

A trecut o zi.

Balerina era o grămăjoară de nisip pe podeaua cutiei. Cea care voia s-o cumpere s-a aplecat spre ea şi răsuflarea fierbinte, şuierătoare, a împrăştiat-o. Apoi s-a ridicat, a fulgerat încăperea în sens invers. Şi, atît.

Ce a mai rămas? Cum o să le mai arate Bătrînul orbilor cît de frumos este, cît de frumoşi sînt?